

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

FIGYELMEZTETÉS.

A **Kis Vasárnapi Ujság** című képes hetilap féléves előfizetési ideje június hó végével lejárván, az előfizetések mielőbbi megújítása kéretik.

Előfizetési feltételek:

Évnegyedre (juli—szept.) . . . 1 frt. 50 kr.
Félévre (juli—dec.) . . . 3 „ — „

Az előfizetési pénzek vagy utalványok, a **Kis Vasárnapi Ujság** kiadó-hivatalához czimzendők. Pest, egyetem-utca 4. sz. alá.

A kiadó-hivatal.

„És mégis eljött!”

— Igaz történet. —

Azon a friziai szigeten, melyen az óriási világító-torony áll, ennek közelében látható egy csinos kis házikó, vörös téglából építve. Födele szép simán kötött zsupfödél, s egyáltalában kitünő csinosága és tisztasága által különbözik valamennyi szomszédjától. A ház előtti kis kert is, hol körmiczevirágon, teljes mákon és rózsán kívül még rezeda és

viola diszlik, a leggondosabban van ápolva, s nagyítóüveggel sem találnátok egyetlenegy szál gyomot vagy burjánt. Csak egy hiányzik benne — a gyümölcsfák; de azokat nem hagyja élni a gonosz tengeri szél; a mint annyira megnőnek, hogy koronájok az alacsony házikó tetején felülemelkedik, megperzseli azokat, s nemsokára meg kell halniok. — Nemkevésbbé tiszta a konyhakert és a szántó föld a ház mögött és mellett, hol különféle konyhanövényeken kívül még szép dúskalászu búza is diszlik, hogy jó kenyerek is legyen télre a ház lakóinak.

Ezen kis házban lakik Szjurt, a révész, és szorgos, soha sem henyélő neje, Anta. A két öreg kora-reggeltől késő estig dolgozik, mintha most is mindennapi kenyereket kellene megkeresniök. Pedig már régen békével ülhetnének összetett kézzel, s kipihenhetnék hosszú, munkás életök fáradságait, — mert fiuk, Hinderk (Henrik), derék, erőteljes legény, már évek óta hajóz a tengeren s rendszeren szüleinek küldi keresményét, hadd éljenek nyugodtan öreg napjaikban.

Két évvel ezelőtt otthon volt, kijavította, megnagyobbította a házat, és este a vele hozott kényelmes két karszékbe ültette

szüléit. A szomszédok és szomszédnők aztán örömet eljöttek esténki. Mindnyájan szívesen hallgatták a „világlátta“ fiatal matróz elbeszéléseit s örömet szörpölgették a „kemény grog“-ot, melyet ő olyan jól tudott készíteni.

De a jövő tavasszal megint annak idejében Amszterdanban volt, hogy megint Kelet-Indiába hajózzék. Utolsó levelében írta, hogy Tjile-tjop-ba, Jáva keleti partjaira, vitorlázik s egy év múlva reméli, hogy ismét ép egészségben ülhet szüleivel a kandalló mellett. Fényképét is elküldte egyuttal, melyet az édes anya a tükör alá függesztett s mindennap szemlélget, mert mégis csak gyönyörű gyerek az ő Hinderk fia!

A nyár hamar elmúlt; az öreg úr, ki minden évben a szigetre jön — már hosszú évek óta — tengeri levegőt színi, most tovább maradt, mint máskor. Az ősz sok munkát ad: Szjurt apónak el kell adnia vén szürkéjét, s erősebb, fiatalabb lovat vesz helyette; az aranykalászu búza a csürbe kívánczik, a burgonya a pinezébe, a káposzta a hordóba, a marha az istállót keresi, s az anyóka átviteti magát a szilárd földre, s a legközelebbi városban vásárlásokat tesz, hogy a ház mindennel el legyen látva télire, — mennyi gondja is van olyan jó öreg anyókának, ki egyetlen fiát télire hazavárja! —

Ha csak lehetséges, akkor karácsony estéjén ott ül a kandalló melletti sarokban s elbeszéli az utolsó év élményeit, — de hánszor hiúsítja meg a sors az emberek reményeit! . . . .

Már december is megérkezett, s még semmi hír sem jött. Az öreg ember mindennap elmén a tanítóhoz, s kérdi: nem hozták-e még az ujságok az „Admiral de Ruyter“ — Blondel kapitány alatt — megérkezésének hírét? — és mindennap leverten, lassan ballag hazafelé. — De valahára itt a jó hír! a hajó megérkezett Amszterdamba, és Hinderk írt, hogy nemsokára jó egészségben remél hazajöhetni.

Most kezdődik csak a dolog! A kis ház belseje tetőtől talpig meg lesz mosva, meg-sikálva, kívül-belül szépen megmeszelve pirosra, fehérre, a kis szoba, melyet nyáron át bérbe adnak, rendbe hozatik, mintha nem úgy lett volna mindig; a félretett jó fala-

tokat az anyóka mind előszedi, bekészíti, hogy kéznél legyenek, midőn kedvence megérkezik, a dobánytartó meg van tömve jó dohánynyal, a nagy üveg tele töltve finom égettborral, mert a fiúnak néha csak kell egy jó kortyot innia, — mondja az anyóka, és Szjurt atyus helybenhagyólag bólint ősz fejével.

Milyen vágygyal, milyen reménnyel, az öröm és aggály milyen vegyületével néznek eléje minden megérkező hajónak. Az öreg ott áll a kertet környező és védő töltésen, s szinte keresztülfurja a nagy tért, mely a kikötőhelyet a falutól elválasztja. És az anyóka minduntalan kidugja fejét az ajtón s gyorsan kérdi: „Még sem látsz semmit, Szjurt?“

A hajó közeledik, — az új, virgoncz pej csikó hamar be van fogva — hiszen felhámozva áll egésznap az ólban — a könnyű kocsiba, mely azonnal ki is robog az udvarból, — de kis idő múlva lassan jön a koci visszafelé, s nem hozza az oly epedve várt fiut. A napok mulnak, a szülék még mindig magánosan ülnek a kis szobában, az egyik kinéz az ablakon, a másik kötényével törli szeméit, — s a szokottnál korábban lefekszenek, de nyugtot azért nem lelnek.

Még egy hét van karácsonyig; a révész-hajó ma teszi utolsó útját, s aztán tavaszig kipihen magát. Hirtelen fagy állt be, s nemsokára hajó sem fog járhatni a vizen. Ha ma sem jön Hinderk, akkor vége a reménynek. Vajjon mi baj érhetette? Beteg-e? Tán újból utnak indult a hajó, s ő nem szabadulhatott meg? De miért nem írt? Hanem a révész-hajó tán bizonyos hirt hoz, midőn visszajön.

Hiábavaló remény! Sok hazatérő hajósiet szerettei karjaiba, és holnap, vasárnap, a lelkész régi szokás szerint hálát fog adni Istennek szerencsés hazatértökért. Hanem Hinderk nincs köztök, — senki sem tud felöle.

De az édes anya szive még sem mondott le a reményről, — minden este, midőn forró imával ajkain lefeküdt, mindig mondá magában:

— „És ő mégis eljön!“ —

De a gyenge fagy egyszerre igen keménynyé vált, és a tenger vastag jégdarabokkal van takarva, melyek a dagály és

apály idejében egymásra torlódnak, surlódnak, törnek, zúzzák egymást, hogy a faluban is lehet hallani a rémletes zörejt. A kis vörös házban szomorúság uralkodik, és az anyai szívben még sűrűbb a sötétség, mint ott kün a koromfekete éjben. Milyen karácsony, milyen új-év lesz az?! —

II.

Amszterdam városának nagyszerű kikötőjében egy deli természetű matróz vesz búcsút kapitányától.

— Ha februárban ismét itt lész, szívesen látlak!

— Itt leszek, mert szeretem ezt a hajót, kapitány uram!

— Most hát Isten veled; tisztelem öregeidet!

Egy erőteljes kézzorítás, — a kapitány visszamén kabinjába, a matróz a partra. Hinderk barátunk az. Sok mindenféle, a mit utolsó levelének írásakor nem tudhatott, visszatartotta őt a hajón, s legalább nyolcz napot rabolt el tőle. Most azonban hozzá kell látnia, nehogy a kemény tél lehetetlenné tegye a hazamenetelt. Ha minden jól mén, akkor három nap alatt annál a partnál lehet, melynek közelében szülőhelye emelkedik, s valami sajka vagy hajó csak fog találkozni, mely őt átviszi. Erszénye kövér, és hajósládájában mindenféle karácsonyi ajándék rejlik apja, anyja számára. Éjjel-nappal siet előre; a borraivalóért, mely a postakocsisok markába csuszik, megszenvednek a szegény lovak. ✕ Végre megérkezik az utolsó állomásra, — de a révészhajó már elment, és a tenger telívan jéggel. Senki sem meri őt átvinni, sem pénzért, sem jó szóért, a zajló tengeren. De Hinderk át akar menni, bármibe kerüljön is. Csak két órányi távolság választja őt el kedves otthonjától, ő ott akarja tölteni karácsony estéjét övéinek körében. Tehát nem érhetne ő oda — egyik jégdarabról a másikra ugrálva? „Nem, az lehetetlen. Ez istenkisértés lenne, magát a biztos halálnak kitenni,“ — így inték őt; és a hajósok mondák: „Csak bolond juthat ilyen gondolatra, csak örült kísérheti meg azt kivinni.“

Másnap, a mint a decemberi regg pitymallani kezdett — karácsony-este előtti nap volt, — ott áll már Hinderk a töltésen,

egyet és tengert szemlélve, vajjon csakugyan olyan kivihetetlen dolog-e az. Az idő tiszta és csendes, sem hóeséstől, sem ködtől nem kell félnie. Dél tájon beáll az apály, és a hatalmas jégtömegek a tenger felé zajlanak a parttól.

Kis idő múlva a jégen látjuk Hinderket, egyik darabról a másikra ugrálva, s a hol nagy a hézag, úgy hogy ugrást nem merészelhet, tova úszva egy darabon, míg ismét biztosan ugorhatik. A halál folytonosan szeme közé vigyorog; egy elhibázott ugrás vagy lépés, ha törekeny járműve szétzúódik. — És Hinderk veszélyes helyzetének teljes tudatával bir; ő nem kockáztatja életét könnyelműn, meggondolatlanul, higgadtan folytatja nehéz útját, a veritek csak úgy szakad róla, — de előtte áll a kedves sziget, hol egykor bölcsőjét ringatták, hol jó szüléinek szíve szomorúsággal, aggálylyal, vágygyal teli értte dobog, — hozhat-e nekik kedvesebb karácsonyi ajándokot, mint önmagát? — Tehát előre!

A két órából négy lett már, és a cél még nincs elérve, még mindig egyesegyedül van a tenger közepett. Alkonyodni kezd, — már csak félórányi ideje van, — aztán beáll a dagály és Hinderk veszve van.

Megkettőztetett megerőltetéssel folytatja veszélyes munkáját, — előtte a sziget, — már látja az ablakok nyájas fényét, — az ég oltalmazza a jó fiut, ki semmibe sem vette életét, hogy aggodó szüléinek örömet szerezhessen. — Még egy hatalmas ugrás, — és szilárd talajt érez talpai alatt. — De ideje is volt már, — tovább nem bir menni s egy homokbuczka tövében lefekszik, hogy kipihenje magát, mert még két-órájárás a kis falu.

Annyira ki volt merülve, miszerint mélyen elaludt, — de a hideg nem hagyá őt soká aludni.

Midőn felébredt, már sötét volt, csak a csillagok világították meg útját, — minden csendes körülötte, csak a tenger zúgása és a jégtorlaszok surlódása hallik, — de a távolban nyájasan int a világítótorony órének lámpája, s ott közelében áll szüléi háza, kik bizonyára már régen alusznak. Milyen kedves meglepetés vár rájuk! Nemsokára körükben lesz, s feledni fogja ezen emlékezetes nap kínos óráit!

III.

„Karácsonyestéje! És Hinderk nincs itt! Ki gondolta volna! Karácsony estéje nem örömnapp nekünk. — Gyászünnepünk lesz a holnapi örömnapp!” — Ugy jajgattak az öregek egész este, az édes anya redős orczáin végig köny gördült köny után. Korán lefeküdtek, de nem tudtak aludni s oly forrón,

nak, az édes anya már ki is nyitotta az ajtót, meg is ölelte fiát, — míg az öreg felöltözött. Milyen öröm következett a szomorú napokra!

Hinderk nemsokára a lobogó tűz mellett ül száraz ruhában, s elbeszéli utazását a borzadó öregeknek, kik újra meg újra ölelik, csókolják kedves fiukat. A tűz lobog, a theaüst kedélyesen zúg, és a készen tartott

Drága fejkötlő. (Lásd szövegét a 421. lapon.)

oly bensőleg, mint ma, tán soha sem imáztak.

De alig ütötte el az ódon fali óra a tizet, midőn az ablakot megzörgették. Az anya rögtön meghallotta.

— Ki vagy? — kiáltott az ágyból.

— Hinderk! — hangzott vissza kívülről.

Az öregek egy pillanat alatt fenn van-

jó falatok most kétszeresen jól esnek a kifáradt vándornak. Éjjel rég elmúlt, midőn a boldog szülék és az elfáradt Hinderk ágyaikat felkeresték.

Tehát ő mégis eljött, — mégis örömnapp lett karácsony estéje, habár elkésve is, — de annál örömteljesebb.

Másnap, midőn a falu harangjai Isten

házába hitták a jámbor népet, Hinderk szüléivel együtt szintén a szerény kis egyház felé lépdelt, — és az öreg anyóka mind-egyiknek mondja, a ki nyájas üdvözlettel mellettök elmén:

— Nem mondtam én mindig, hogy az én Hinderk fiam mégis jönni fog! —

Otthonn.

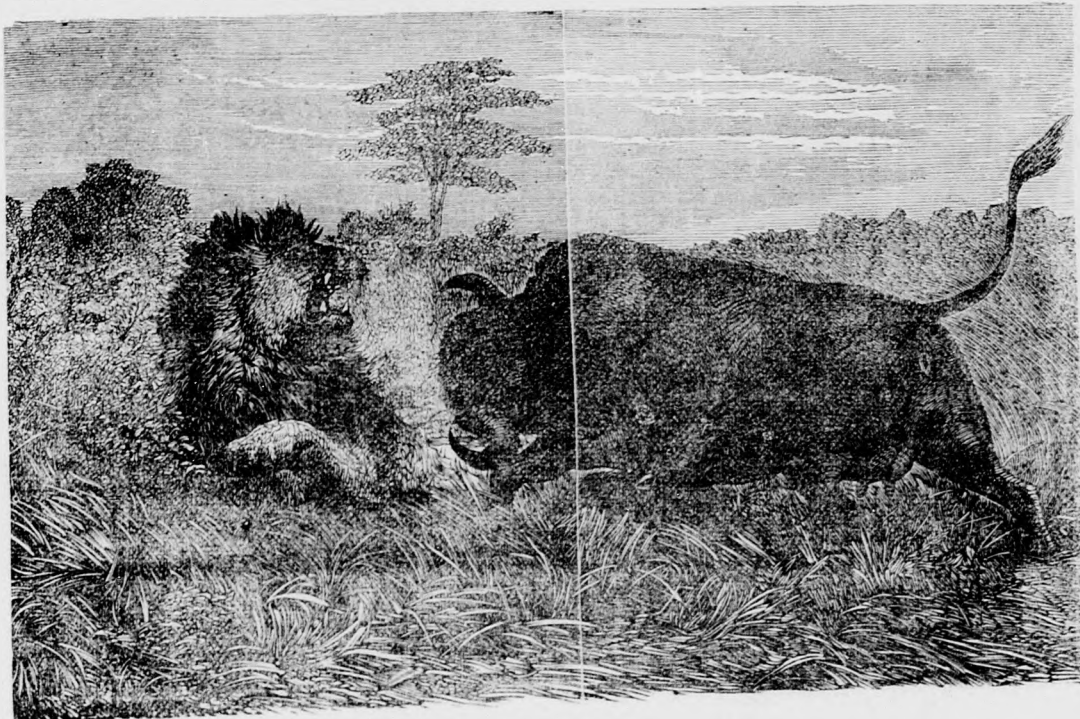
Közeledem hazafelé,
A kis harang oly vigan cseng,
Már látom házunk tetejét,
Istenem! mindjárt ott leszek!

— Oh azt tudtam már, hogy nem is . . .
A többit fél kimondani;
— No de csakhogy itten vagy már,
Nem is fogsz hamar távozni. —

Ebéd után újra kérdez,
Hogyan vagyok? nincsen bajom?
— Mily halvány vagy, milyen sápadt,
Oh avagy ezt csak én látom?!

Szól, s megsimitja arczomat,
Aztán megfogja két kezem,
S nem tud szólni egyikünk se —
Csak zokogunk mind a ketten.

Pataky Árpád.

A bivalyos. (Lásd szövegét a 422. lapon.)

Már vár reám édes anyám,
Letörli majd a nagy székét;
Oda ültet maga mellé,
Hát hogy s miként vagy? kérdezget.

De én nem tudok szólni,
Csupán könyeim hullanak;
Oh hisz ki ne örvendene
Annak az édes otthonnak?!

Majd kimegyünk a kis kertbe
Megnézni a sok virágot,
Mellettem jó édes anyám,
Csak ölel, s egyre mosolyog.

Drága fejkötő.

(Képpel.)

Két szerémi rácz menyecskét mutatunk be kedves olvasóinknak, de korántsem saját becses személyökért, hanem csodálatos fejkötőikért.

Alakjokon egyéb jellemző és nemzeti nincs, mint az önmaguk által font, szőtt és festett, vagy kivarrt tarka kötő, és a sarkos piros czipő, s mindenekfelett a csodálatos fejdizitmények.

A szerb menyecske házassága első évében mindig csinosan és czifrán jár. Feje müvirágokkal van diszítve, arca fehérre és

pirosra festve, és halántékain fényes, kikanyarított hunczutkák diszlenek, melyek azonban nem az ő fején, hanem — vajjon kitálmánatok-e hol? . . . a kacsagunár farkán termettek, hol, mint bizonyára tudjátok, két, felfelé kanyarított toll van, mely a sötétszínű kacsánál fényes-zöld; ezen tollat mézgéval ragasztják oda. Ahhoz még egy, vagy ha telik, egész sor zsinórra fűzött aranypéznéz di zíti nyakát.

De az mind semmi a fejkötőhöz képest, a milyen a képünkön látható két nő fejét ekíti, — az sokkal drágább a legdivatosabb párisi kalapnál is, mert tudniillik jó ezüst régi huszasokból áll, melyek soronként vannak felfűzve; s ha a menyecske fejét mozgatja, cseng-peng, mint a megrázott persely. Ilyen fejkötők azonban most már igen ritkák, és egy faluban legfeljebb 2—3 három található a gazdagabb családoknál, hol mint ősi jószág egyik nemzedékről a másikra szállnak. Ha a családban véletlenül oly menyecske nincs, ki az ilyen fejkötő viselésére fel volna jogosítva, azaz első-éves házasság, — akkor az effélékre vágyó új menyecskének hasznabérbe adatik: de többnyire egy másik, jó tenyeres-talpas nő kíséri azt, a ki valami ünnepély alkalmával felteszi, nehogy valakinek kedve kerekedjék a nagybecsű fejkötőt fejről lekapni.

A bivalyos.

(Képpel.)

A bivalyt az állattan a gerinczesek osztályába, — az emlősök közt a kérőzök vagy két-patájúak rendébe sorozza. Három faja ismeretes, ugymint az afrikai, amerikai és közönséges bivaly, mely nálunk, a déli megyékben kevés, Erdélyben nagyobb számmal tenyésztetik, hol különösen sűrű tápláló tejéért nagyon kedvelik.

Könnyű élelmezése és nagy ereje mellett igen alkalmas és hasznos házi állat lenne, de még eddig nem sikerült a bivalyt annyira megzelidíteni, hogy egészen kivételközék természetes szilajságából, s az emberi hatalom nem képes makaességát megtörni, azért is évről-évre kevesebb a bivaly hazánkban, mert nem lehet őt annyira gazdája akaratának alávetni, a mint szükséges,

hogy kellőleg hasznát vehesse. A bivaly nem finnyás, sem a bánásmód, sem a takarmány tekintetében. Vastag bőre a légváltások ellen biztos védő; megeszik minden hitvány giz-gaszt, a mire magyar teheneink rá sem néznek.

Miért nem tenyésztik hát sűrűbben a mi gazdáink is? Hja! mert ő csupán csak saját szeszélye szerint szeret élni. Bármilyen sietős utja legyen is gazdájának, bármivel legyen is megrakva a szekér vagy taliga, ha nyáron a hőség bántja s valahol közelében vizet, vagy pocsolyát, vagy mocsárt lát, — hiába kiabál a béres: „Pipiske nyé! Kormos hajsza!“ hiába tereli őket balra, ha a víz jobbra van, „Pipiske“ és „Kormos“ mégis jobbra tart s beleviszi a szekeret, akár megrakott, akár üres, a vízbe belefekszik, és hiába vasvillázza a taligáról a boszankodó béres, — — míg kénye-kedve szerint ki nem heverte magát, s vastag bőre jól át nem ázik, addig a mocsárból vagy folyóból meg sem mozdul.

Nem-oda és Nem-olyan.

(Finn mese).

Volt egyszer egy szép fiatal vadász a király erdejében. Egyszer jókor reggel vadászni ment. A mint ment-mendegélt, egy folyó partjára ért; ott körülnézett, nincs-e valami lönivaló vad. Nemsokára három gyönyörű vadrécze úszott a part felé. Midőn a vadász észrevette őket, elbujt a nádasba, s várta, míg közelebb jönnek, de a mint ott lesben állt, valami csodálatosat hallott; a réczék tudniillik egyszerre csevegni kezdtek egymással — emberi módon.

— Nem mennénk egy keveset az erdőbe sétálni, mit olyan virányos a part? — kezdé az egyik.

— De bizony jó lesz, már rég nem voltunk kün a vízből.

— De hová rejtjük büvtollainkat?

— Majd csak találunk valami jó helyet!

Ezt mondva már a parton is voltak, s a mint a szárazra kijöttek, három gyönyörű leány lett belőlök; az egyik barna volt, a másik feketehaju s a harmadik fehér, mint a hó, piros mint a vér, haja sarkáig ért s úgy csillogott-villogott a nap fényében, mint a legszebb színarany, szeme pedig úgy su-

gáرزott, mint a fekete gyémánt, ajkai a legpirosabb koráll — fogai a legdrágább gyöngy-sorhoz hasonlók. Mindegyiknek olyan színű három száll toll volt fején, a milyen színű a haja. De e tollak nem voltak ám oda növe, mert igen könnyen kijöttek, midőn kihúzták. A feketehaju aztán egy fa odvába rejtette el a tollakat, s a szép tündérleányok vigan enyelegtek, virágot szedtek, daloltak, nevetgéltek.

A vadász bámulva nézte őket rejtekéből s gondolá magában:

— Hátha én e leányok valamelyikének büvtollát ellopnám, — vajjon mi lenne belőle? —

A gondolatot gyorsan tett követé, — halkkal oda lopózék az odvas fához, s hirtelen belenyult, a véletlenre bizva, melyiknek tollát adja majd kezébe, — s lám! az arany tollat húzta ki a sötét oduból; örömeteljesen elrejté azt és csendesen várta, mi fog majd történni.

Midőn a szép leányok a játékot megunták, s dél felé járt az idő, visszatértek azon helyre, hol a partra szálltak volt. Oda siettek a fához, kivették a tollakat — és sikoltva — jajgatva látták a nagy veszteséget, — a másik kettő annyira megrémült, hogy nem is gondolva aranyhaju társnőjük sorsával, hamar fejköbe szurták tollaikat s nyakra-főre a vízbe vetették magukat s mint gyorszárnú vadrcézék, csillogó zöld nyakkal, hirtelen tovausztak.

A harmadik nagybúsan leült a fübe és sirt, sirt, nem tudván magán segíteni. Végre hangosan kezdett beszélni:

— Oh jaj nekem, jaj nekem! Itt el kell majd vesznem! Ha valaki elhozná arany tollamat, neki adnám érte hosszú hajamat, ha fiu lenne, öcsémnek szólnám, ha férfi lenne, mátkámnak fogadnám, ha aggastyán lenne, mint atyámat ápolnám! —

Midőn a vadász ezeket hallá, lassan előjött rejtekéből, s oda nyújtá neki a tollat; szíve megesett keserves panaszán. De a szép hajadon nem tüzte fejébe a három aranytollat, s nem is változott réczévé. Szemének megtetszett, szíve megszerette a barna, deli ifjút, s mint mátkáját üdvözlé, — elment vele házába s neje lett.

A vadász most már ritkábban járt az erdőbe, inkább otthon ült a hűsön szép

feleségénél, ki olyan eszes is volt, a milyen szép. Hanem nem sokáig maradhatott titok, hogy a királyi vadásznak oly tündérszép felesége van; a királyi udvaroncok gyakran jártak vadászni a szép erdőbe, s megmeglátogatták a vadászházat is, — s így nemsokára a király fülébe is eljutott a vadász felesége csodaszépségének hire. A király pedig épen azon törte fejét, hol keresen ő menyasszonyt házasulandó fia számára, mert olyan szép menyét ohajtott, kinek hire hétszer hét országra szóljon. Midőn tehát annyira dicsérni hallá a vadász nejét, eszébe jutott, hogy ő azt megszerzi fia számára, mindegy, bármi uton-módon.

Azonnal összehivatta nagyjait, s előadta nekik tervét, egyuttal tanácsot kérvén tőlük, hogyan lehetne a férjet legjobban eltenni az utból. A nagy urak nem törték sokáig fejököt s egyhangulag mondák:

— Felsőges királyunk, legkönnyebb lesz a férjet eltenni az utból, ha valami olyan munkával bizatik meg, mely által el kell vesznie, ürügyet pedig könnyen találhatunk arra, mert mióta megnősült, egészen elhanyagolja szolgálatát, mindig otthon ül szép felesége mellett, akár az egész erdőt ellop-hatnák miatta.

A bölcs király nagyon megörült ezen jó tanácsnak, s nagy lakomát adott annak örömeire, hogy az ő fiának oly tündérszép felesége lesz.

Másnap elhivatta a vadászt, s mindjárt a mint belépett, ráförmedt:

— Te hanyag szolga! Ugy végzed kötelességedet! — soha sem vagy az erdőben, mindig otthon ülsz, s legszebb vadaimat ellövik az orvadászok. Ezért életeddel fogsz lakolni, ha nem vagy képes azt megtenni, a mit rád bizok: holnap reggelre készíts nekem egy nagy abroszt, melyen hold és csillagok tündökölnék; ha reggelre nem hozod el az abroszt, — fejed a hóhére lesz.

Midőn a vadász ezeket hallotta, nagybúsan hagyá el a királyi palotát s hazament. Még nem is szólt feleségének, midőn ő már szeméből kiolvasta, hogy valami történt, s kérdé:

— Miért vagy te olyan szomorú, édes férjem?

— Van rá elég okom, drága feleségem.

— felelé a férj, s elmondá neki, mit kíván a király tőle.

— Soh' se búsúlj azért, — viszonzá a nő, — a reggel okosabb az estnél; csak menj te nyugodtan aludni.

S miután a férj egyebet nem tudott tenni, e szerint követte neje tanácsát s nagy bújában úgy elaludt, hogy csak másnap reggel ébredt fel. A nő pedig egész éjjel virrasztott és szorgalmasan dolgozott, s mi-

tak a szegény vadász megrontásán, kinek pedig egyéb büne nem volt, csak hogy feleségéhez hasonló szépséget még nem látott a világ. De a bölcs tanács nem tudott olyat kitalálni, a mi a király meglegedését elnyerje, s végre is egy vén asszonyhoz fordult, ki a város végén egy roskatag, füstös kunyhóban lakott, varangyokkal, denevérekkel, kigyókkal és mindenféle undok férgekkel a legszebb egyetértésben, s a nép

Tüzi vadászat Amerikában. (Lásd szövegét a 427. lapon.)

dön férje reggel felébredt, ágyára terítette a kész abroszt. A vadász sietve felöltözött, fogta az abroszt s elvitte a királynak.

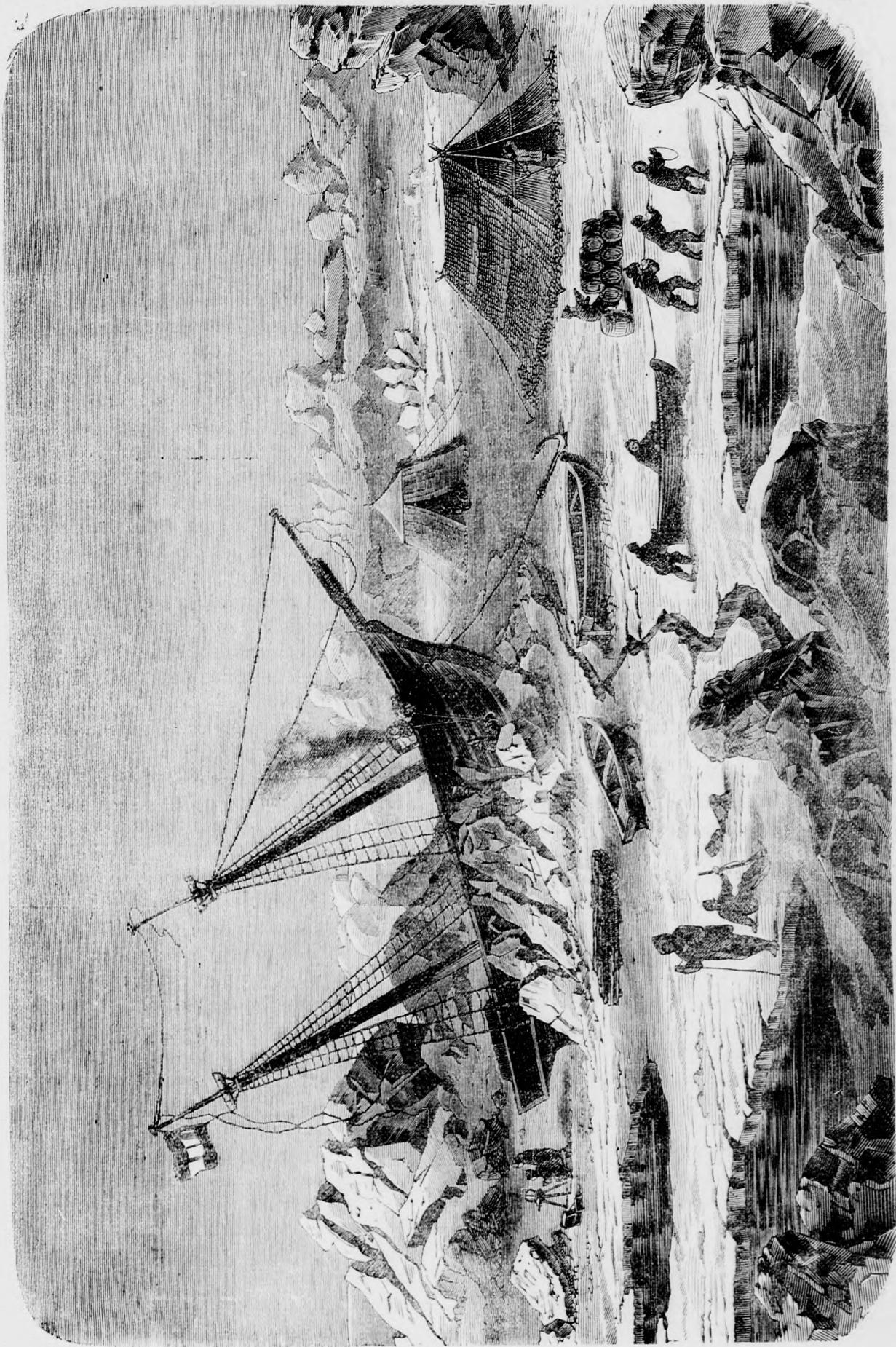
Nagy volt a bámulat az udvarnál, midőn a gyönyörű művet kiterítette, — ezüst alapon arany csillagok és a teli hold tündökölt, úgy hogy szinte káprázott a szemök, s bármilyen szigorun vizsgálták is, semmi hibát sem találhattak rajta.

Hanem a király most sem nyugodott, újra összehívatta a tanácsot, s újra tanakod-

boszorkánynak tartá őt. A vén asszony vi-gyorogva hallgatá a király kívánságát, s aztán csak úgy minden teketória nélkül vállára ütött szurtos kezével, hogy mind az öt ujjának helye ott maradt, s mondá:

— Tudod mit, fiam, parancsold meg a vadásznak, induljon utra, s menjen el *Nem-oda* és hozzon neked: *Nem-olyant*; ha azt nem teljesítheti, akkor élete a hóhérré.

A király egy marok aranyat dobott a boszorkánynak, és hazasietett, még aznap

Utazás a jeges-tengeren. (Lásd szövegét a 127. lapon.)

k
t
t
s
o

i-
s
l-
öt
a
n-
zt
a
p

este előhivatta a vadászt s mondá neki: — Miután te olyan ügyes ember vagy, valamely nagyon fontos dolgot akarok rád bízni; menj el *Nem-oda* s hozz nekem *Nem-olyant*; ha ezt nem teljesítheted, akkor életeddel fogsz lakolni ügyetlenségedért.

A szegény férj még levertebben ment haza a királyi palotából, mint a multkor, mert a király parancsát ugyan sehogy sem tudta értelmezni, nem volt annak se füle, se farka, se eleje, se vége. Midőn hazajött, neje ismét kérdé:

— Mi bajod, kedves férjem?

— Oh nagy bajom van nekem, a király minden ok nélkül életemre tör; — s elmondá nejének a király megbizását.

— Soh' se búsulj azért, — mondá a nő, — a reggel okosabb az estnél, feküdjél le békével, tán segíthetünk ezen is.

S minthogy a férj annyira ki volt merülve a bánkódás és boszuság miatt, hogy nem is tudott gondolni, e szerint megfogadta neje szavát s lefeküdt.

Midőn a nő látta, hogy férje alszik, megint egy munkához fogott, s oly szorgalmasan dolgozott, miszerint reggelre készen volt egy művészileg himzett zsebkendővel, s midőn férje felkelt, átadá azt neki, mondván:

— Ha te reggeli után utnak indulsz, barátocskám, azt a névtelen valamit keresni, a mint a király parancsolta, akkor ne félj semmit, csak menj mindig bátran előre; a míg egy kis parasztházhoz érsz. Abban a házban fogod az éjt tölteni. Ha valami rendkívülit látnál ott, akkor se aggódjál, csak sétálj fel s alá a szobában s tégy egy, mintha otthonn lennél, de ezt a kendőt húzd ki a zsebedből, legyezd magad vele, töröld a képedet bele, hadd lássák meg nálad.

A férj e szerint búcsút vett tündérszép feleségétől s utra kelt, és ment-ment egész késő estig, de nem ért parasztházhoz, hanem egy pompás várhoz, — „Ahá! — gondolá, — tehát *Nem-oda* értem! — s hamar itt vagyok, akkor be is megyek a várba.“

Belépett az udvarba s ott mindenféle csodadolgót látott, a többi közt egy kerítést, mely csupa csontokból volt összeállítva, s minden karóra egy-egy emberfej volt szurva; csak egyetlen egy karó volt még üres. Ekkor gondolá magában az ember:

— Ha el kell vesznem, akkor bizonyosan itt veszek el, — de mindegy, azért mégis bemegyek a várba, ha már egyszer itt vagyok!

Tehát bement s egy nagy terembe lépett; ott nem volt más, mint egy szörnyen elhízott vén asszony, borzasztó hosszú orral. A mint belépett, mindjárt kiáltott a vén asszony:

— Lám, éppen emberhusra vágyom, ez éppen jókor jött!

Erre bizonyosan nem egy ember elszaladt volna, hanem a vadász — neje szavaira gondolt, s nem is vette figyelembe a vén asszonyt, a fogásra akasztotta tarisznyáját, kalapjával együtt, aztán fel s alá kezdett ballagni a teremben, mintha otthonn lenne; de a zsebkendőt, melyet felesége varrt, kihuzta s nagyon szembetűnőleg lengette és legyezgette magát vele. Alig vette észre a vén asszony azt a kendőt, midőn barátságos hangon kiáltá:

— Ejnye, hiszen unokatestvérem leányának férje vagy! Téged nem szabad megölnöm; de miért vándoroltál ide? —

A jövevény elbeszélte neki, mivel bizta őt meg a király.

— Micsoda? — mondá, — ilyen furcsa járatban vagy? No megállj, talán segíthetek rajtad!

Ezzel kinyitotta az ajtót, s erős hangon kikiáltott:

— Hűséges szolgálaim! Mind jöjjetek ide!

Azonnal erős zúgás, zsongás, bongás hallatszék, s a világ mindennemű legye, dongója, darazsa és szúnyogja megjelent az udvaron. És a vén banya kérdé tőlök:

— Tudjátok-e, mit jelent az: *Nem-oda* menni, és *Nem-olyant* hozni? — s egy hanggal kiáltának a hűséges szolgálók: — Mi azt nem tudjuk! — Ekkor a vén asszony ismét elküldte őket, s így szólt a vadászhoz:

— Én e dologban nem tudok neked tanácsot adni, hanem most aludjál itt, és ha kipihented magad, akkor vándorolj tovább, a míg az enyémhez hasonló várhoz érsz; ott lakik egy testvérnéném, talán ő adhat neked tanácsot.

A vadász erre jól megvacsorált, s aztán lefeküdt a számára készített ágyba, s nagyon jól aludt az emberfaló vén asszony várában.

(Vége. követk.)

Tüzi vadászat Amerikában.

(Képpel.)

Északamerika vadonaiban a ragadozó vadállatok a szó szoros értelmében *tüzzel* vadásznak. A lobogó láng a vadat ugyan nem csalogatja közelebb, de nem is riasztja el, s ezenkívül még azt a szolgálatot teszi, hogy míg a vadat megvilágítja, a vadászt árnyékkal takarja be.

Észak-Amerikában a vadállatok nem félnek annyira a tüztől, mint nálunk, mert az nem szokatlan előttük, miután — különösen tavasszal — gyakran felgyújtják a végtelen pampaszokat, hogy a magas száraz fű megégjen s a nyájak számára új, dus legelő nőjön.

A tüzi vadászatnak Észak-Amerikában két neme van szokásban. Az egyik, midőn a vadász, valamely nyaló-só közelében (ez olyan hely, hol vagy sós agyag, vagy éppen kősó van a föld felületéhez közel, oda járnak aztán a szarvas-félék, bivalyok, gazellák, sőt nyalói) — állást készít, azt földdel borítja be, tetejére néhány szurkos fenyőt dug, s azt meggyújtja, maga pedig az állásnak a nyaló-só felőli oldalán árnyékba áll, s így lesben várja a nyaló-só felé közelgő szarvast, mely a tűz fényétől meglepve, vagy pillanatra megvakítva, nyugodtan várja lőtávolságra a vadászt.

A másik neme kevésbé sikeres s nagyobb vigyázattal jár. A vadász körülbelül négy-öt lábnyi hosszú nyéllal ellátott vas serpenyőben szurkos fenyőt gyújt meg. A nyél másik végébe két szöveget illeszt (lásd a képet) s puskája csövét azok közé helyezve, sötét éjfel indul vadászatra. Az égő szurok a tájat messze bevilágítja, de mégsem áraszt oly fényt, hogy a vadász az állatok egész alakját kivehesse; csak szemeiket látja messziről csillogni. Ha a vad nagyon távol van, a két szem *egy* fénypontot képez, de a mint közelebb jön vagy a vadász közeledik feléje, a fénypont kezd ketté válni, s a lőtávolságot akkor éri el, midőn a szemeket természetes távolban látja egymástól ragyogni.

Ha közel juthat a vadász, a vad, fényes szőre miatt, majdnem egészen fehérnek látszik; de az csak ritkán történik meg, s így leggyakrabban csak a két fénypont közé céloz. Fölötte nesztelenül kell az olyan

tüzi-vadásznak lépnie, mert ha zörejtsz csinál, s az által csak távolról is sejti, hogy ember jár a tüzzel, nyomtalanul eltűnik s nem mutatkozik többé.

A tüzzel való vadászatra csak csöndes és borus éj alkalmas; minél nyiltabb a tájék, annál jobb, mert a szem ragyogása annál messzebről kivehető.

De nem minden vadállatot lehet a tüzzel rászédni; a kíváncsi, falánk hiénát legkönnyebben, de a párducz például egy pillanattig néz ugyan a tűzbe, szemei smaragdként csillognak zöldes fényökben, de hirtelen elfordul, s azután illő távolból kerülgeti a vadászt, mindaddig, míg szél alá nem jut, s emberszagot érezve tovább mén.

Nálunk a tüzi vadászat nem volna célszerű, mert bizonyára gyakran megtörténnék, hogy valamelyik vadász vad helyett saját csikáját vagy más hasznos állatot, leginkább pedig nagy *bakot* löne.

Utazás a jeges-tengeren.

(Képpel.)

Jártunk-keltünk mi már eleget a forró égélj tartományaiban, megbámulva csodáit, — ránduljunk most az egyszer tehát Északra is, tegyünk egy kis utazást Kruzenstern kapitánnyal a jeges-tengeren, — szinte jól fog esni ebben a nagy hőségben — ha csak képzeletben is — az örökös hó és jég birodalmának hűs légét beszívni.

Kruzenstern orosz szolgálatban lévő tengerész-kapitány, a Kári-tenger szorosabb megvizsgálása végett nevezetes tengeri utra volt kiküldve. Kári-tengernek az északi jeges-tenger azon részét nevezik, mely az Óbifélsziget s Novaja-Zemla, Európa egyik legészakibb szigete között terül el. Az örök jégtől zajló tenger többnyire hozzáférhetlen. Kruzenstern bátor és edzett matrózokat és tiszteket választott maga mellé, s Sz.-Pétervárról 1862. június havában utnak indult, s utazását következőleg írja le:

Jól felszerelt, erős, viharoktól kipróbált hajón, Lujában, augusztus 1-jén szállottunk a tengerre. Mindjárt az első napokban hatalmas jégdarabok késleltették haladásunkat. Kedvező széllel augusztus 12-én a Dolgoi sziget északi csucsához értünk. Már itt jégtorlaszok állták utunkat. A hajóhoz ha-

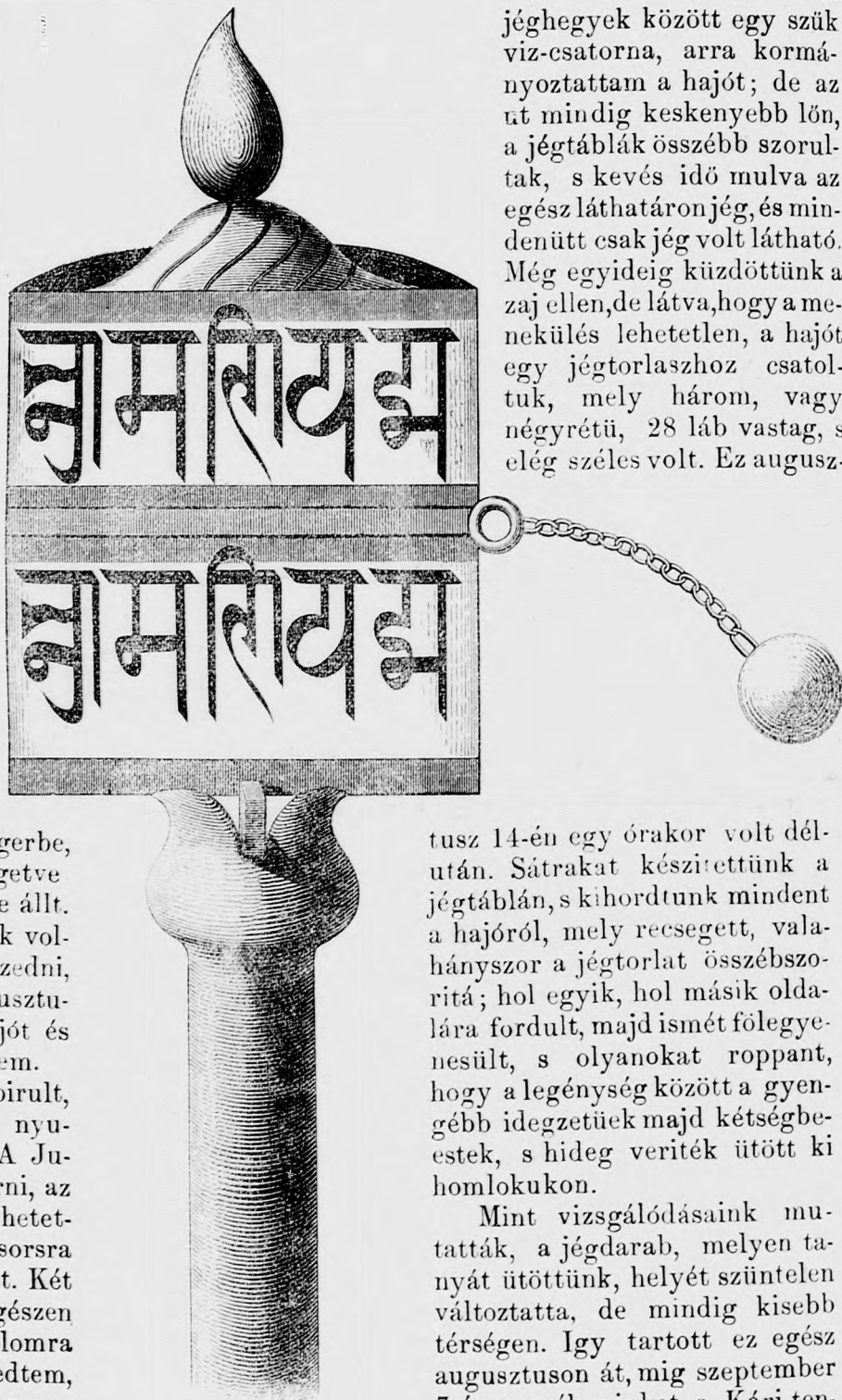
talmas jégdarabok verődtek, s a tenger felszínén mértföldnyi nagyságu jégtáblák uszkáltak; csak a legénység kitartó munkásságának sikerült, hogy a következő napon a Jugori csatornába juthatánk. Ez egészen jéggel borítottnak látszék s csak közelebb érve láttunk rajta egy

hajózható sikátort, mely némely helyen egy-mérföldnyi széles volt. Oda irányoztam a hajót, s délután 5 óra tájban a Kári-tenger terület el szemünk előtt.

Sűrű jégtáblák úsztak a tengerről a szárazföld felé, s rossz jel gyanánt tüntek fel, tovább-mehetésünket illetőleg. Ránk esteledvén, horgonyt vetettünk, s így töltöttünk egy borzasztó éjt. A jégtorlaszok, a vihartól üzve, rettentő morajjal zajlottak át a csatornából a Kári-tengerbe, végpusztulással fenyegetve mindazt, a mi ellenükbe állt. Több ízben kénytelenek voltunk a horgonyt felszedni, hogy hajónkat a végpusztulástól megmentsük. Hajót és legénységet veszve hittem.

A mint a hajnal pirult, csendesebb lett a szél, nyugodtabb lett a tenger. A Jugori csatornán visszatérni, az ellenkező szél miatt lehetetlen volt. Elszántan a sorsra bíztuk tehát magunkat. Két éj fáradalmai után egészen kimerülve lévén, nyugalomra döltem, s mire fölébredtem, — a hajó a Kári-tengeren volt; a jégzajlásnak nem állhatott többé ellen, s az magával sodorta a siktengerre.

Horgonyt vetni nem lehetett, mert a víz mély volt, s a talaj köszikia. Távcsővel az árbozra mentem, utat keresni a szárazföld felé. Délnek csillámlott a jéghegyek között egy szűk víz-csatorna, arra kormányoztattam a hajót; de az ut mindig keskenyebb lön, a jégtáblák összebb szorultak, s kevés idő múlva az egész láthatáron jég, és mindenütt csak jég volt látható. Még egyideig küzdöttünk a zaj ellen, de látva, hogy a menekülés lehetetlen, a hajót egy jégtorlaszhoz csatoltuk, mely három, vagy négyrétű, 28 láb vastag, s elég széles volt. Ez augusz-

Keletindiai imagép.

tusz 14-én egy óraker volt délután. Sátrakat készítettünk a jégtáblán, s kihordtunk mindent a hajóról, mely recsegett, valahányszor a jégtorlat összebszorítá; hol egyik, hol másik oldalára fordult, majd ismét fölegyenesült, s olyanokat roppant, hogy a legénység között a gyengébb idegzetűek majd kétségbeestek, s hideg veríték ütött ki homlokukon.

Mint vizsgálódásaink mutatták, a jégdarab, melyen tanyát ütöttünk, helyét szüntelen változtatta, de mindig kisebb térségen. Így tartott ez egész augusztuson át, míg szeptember 7-én a szél minket a Kári-tenger keleti partjának közelébe hajtott. A jégdarab már megrepedt alattuk, s szó sem lehetett róla, hogy azon a telet

kihuzhassuk, annyival inkább, mert tüzelő eszközünk sem volt elég, ha mindjárt sátraink karóit is föl akartuk volna tüzelni.

A legközelebbi város, Obdorszk, körülbelül 30 mértföldnyire lehetett tőlünk. A hajó mellett maradásnál mégis biztosabbnak látszott, ha a már elég szilárdnak vélt jégen a szárazföld felé indulunk, s annyival inkább sietnünk kellett, mert tapasztalásból tudtam, hogy szeptember közepén már ritkán találni embert a jegestenger partjain. Szeptember 9-én csakugyan elhagytuk a hajót s a hosszú utra indultunk.

Fáradtan dőlünk egy jéghegy tövébe éji pihenésre, midőn alattunk a jég inogni kezdett. A zivatar felkorbácsolta a tengert, a jég szétrepedezett, s a szél egy jégtáblán hajtott minket a nyílt tengeren az északi sark felé. Három nap voltunk a legnagyobb kétségbeesés között; életével már kiki számot vetett, s körülöttünk apróbb jégdarabokon éhes jegesmedvék vártak dús lakomára.

Midőn kétségbeesésünk legmagasabb fokát érte, — akkor megfordult a szél, s ismét láttuk a földet. Reménysugár új életet adott, s a kevéssel azelőtt eltompult kedély örömrivalgásban tört ki. Szilárdan álló jégtáblák mellé jutottunk, s erőnk végső megfeszítésével folytattuk borzasztó utunkat. Sokszor majdnem dermedten roskadtunk le a hideg és fáradtság miatt, míg végre szeptember 18-án nedvesen és átfázva elértük a partot. A nagy hideg daczára boldogok voltunk, hogy a szabad ég alatt a kopasz földön alhattunk. Virradáskor egy csoport iramszarvast láttunk, s azokat követve, gazdáik sátraihoz értünk; ott ismét száraz fekhelyen pihentük ki magunkat, a jótékony tűz melengető lángja mellett, s a következő nap a szamojédok iramszarvas-fogataikon Obdorszkba vittek minket.

Nagy szerencsétlenségünkben is szerencse járt velünk, mert annyi életveszedelem között a legénység közül egyetlenegy sem veszett el; de ama borzasztó napok emléke örökre megmaradt lelkünkben.

Keletindiai imagép.

(Képpel.)

Imagép! — Hát géppel is lehet imádkozni, — vagy a gépet imáztatják az embe-

rek maguk helyett? — Hát ilyen is létezik a világon? . . .

Létezik bizony, kedves olvasóim, s tanúsítja, mennyire elferdítheti a vak hit a felvilágosulás-nélküli emberiséget. Ezen imagépek Tibetben vannak használatban, a budhistáknál. Ily gép terjedelméhez képest szél-, víz-, ló-, vagy kéz-erő által mozgásba hozatva, a Lama-papok tanításai szerint, kiegyengetni képes azon utat, mely a hívőt örök üdvösségre vezet.

Vannak Tibetben óriási imádkozó-gépek is, melyek egész falvak, városok, sőt tartományok budhista hiveiért teljesítik az imázást. Az, a melyet itt bemutatunk kedves olvasóinknak, egyszerű kézigép, mely egyéni használatra lévén szánva, utitársul szolgál a buzgólkodó tibeti zarándoknak.

Az egész gép kilencz hüvelyk hosszú; áll pedig egy réz-pléh szelenczéből, mely bambuszfa-nyélen forog. A szelencze tömve papirokkal, melyekre imák vannak írva. A közepéhez lánczra csatolt ércgolyónak segítségével mozgásba hozatva; a budhista azt hiszi felőle, hogy valahányszor a szelencze tengelye körül megfordul, ugyanannyiszor valamennyi ima, mely a gépben foglaltatik, jövődö üdve megnyerésére a gép által maga helyett elmondattott, — de érdemül mégis a mozgatónak leszen felróva.

A szelencze köre mutatja, szanszkrit írásmódban lenyomva, a bűvös mantrát vagy formulát, mely így hängzik: „Aum mami padma hüm;“ melynek értelme: „oh drága lótuszvirág! Amen!“

A lótuszvirágot nagy tiszteletben tartják a hindúk, mint Krisna istennek kedvencz virágát, s onnan van, hogy az imagépeket az említett felirattal látják el.

Mennyire kell sajnálnunk az olyan népet, mely oly alacsony fokán áll a felvilágosulásnak, miszerint ilyen képtelenségeket és ferdeségeket elhinni képes!

Kis köszöntő. Anyám nevenapján.

IX.

Magasztos kalásza
Aranylik a nyárnak;
Ragyogón derült ég
Kedves kékje támadt.

Igy drült fel szívem
És szemem így ragyog:
Mivel érkezett
Forrón várt névnapod.

Vidámság, egészség,
Ezer áldás s béke
Ritka tündökléssel
Hulljon, miot nap'énye.
Ne érezzen mást, csak
Édes érzést kebled:
Kellemben dagadjon
Folyvást minden perced.

Nemes szivedre, ez
Angyali virágra
Méhe szálljon, öröm —
Méhnek himes szárnya
Terjedjen szép élted
Legeslegmeszebbre;
A boldog-ág pedig,
Mint gyémánt, övezze.

X.

Ismét megjött nevednapja
Örömeiben gazdagon:
S néked, jó anyám, szívemet
Ujlag feltárhatom.

Feltárt szívem érzelmeit
Csak szavakba önthetem,
De minden szóm őszinteség
És igazság teljesen.

Igaz s őszinte szavaim
Ennyiből állnak csupán:
Boldogságban élj e földön
S üdvben ez élet után.

XI.

Gyorsan jöttem, mint a fecske
A tájra,
Melyre ismét tavasznak hull
Sugára.
Gyorsan jöttem emelkedett
Jó kedvvel;
Gyorsan jöttem, ohajgazdag
Kebellel.

S miért jöttem? Elérkezett
Névnapod;
Szemem öröm könnyeitől
Ugy ragyog.
Vártam is e mai napot,
Hőn vártam;
Szinte kifáradtam a nagy
Várásban.

Mit is, mit is kívánjak most
Én neked?
Ki érettem táradoztál
Szerfelett.
Eg sz tenger angyal szived
Jósága;
Szalljon reád az ég minden
Áldása!

Érttem égő buzgalmadért,
Jó anyám,
Fogadd mind, mit lelkeim ohajt
Igazán.
Tűnjék messze minden gondod
S bánatod;
Legyen sűrű egészséged,
Vig napod!

Igaz, a sír hozzád is el-
Közeleg:
Mert hiába, meghalnak az
Emberek.
De rád nézve csiga legyen
A halál:
Száz mértföldet másszék át, míg
Rád talál.

Városov Mihály.

Adomák.

Csak barátságból.

(Két képpel.)

Egy cseh erőművész mutogatta magát egy mezővárosban, birokra híván ki a legerősebb férfiakat, s kihirdetvén, hogy a ki őt földre teríti, annak ötven frtot fizet díjúl.

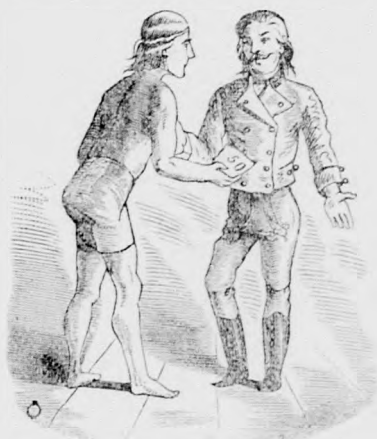
Lakott ott egy földműves, kit híres erájéről csak Erős Jánosnak neveztek, — ezt barátjai addig unszolták, míg végre részánta magát és kiállott, hogy a cseh Herkulussal megbirkózzék.

Hát a mint összelelkeztek, Erős János gazda egy kemény fogással úgy a földhöz vágta Herkules uramat, hogy csak úgy döngött.

A néző közönség persze riadó „éj-n“-ekben tört ki, az örömművész pedig föltápáskodván, kisompolygott, hogy a kitűzött díjat elhozza legyőzőjének.

Akkor vágott ám még csak savanyu arcot Herkules uram, mikor az ötvenes bankót átnyuj-

totta; bizonyosan nem tudom, mi fájt neki jobban: esontjai e, vagy a nagy bankó elvesztése? ... Hanem Erős János gazda önelégülten e szavakkal utasítá vissza a pénzt:

— Csak tartsa meg, — nem pénzért, csak barátságból tettem!

Herkules uram megköszönte *ezt a barátságot*, de másodsor nem igen kér belőle!

Hallatlan esoda!

Egy amerikai levelező ily módon írja le a rendkívüli erős szélvihart, mely nemrég Michiganban nagy pusztításokat tett: „Hogy némi fogalma legyen Önnek ezen iszonyú vihar mindent tulhaladó erejéről, csak egy esetet hozok fel, melynek láttára halálos iszony és borzalom ragadta meg a szemtanúkat. Egy nagy kutya a vihar ellenében kezdett szaladni, süvöltve neki ment a szélnek, mely szörnyű erejével belefújt nyitott szájába, s egy pillanat alatt *kifordította* a kutyát, úgy hogy bőre belül, belső részei pedig kívül voltak. — Ugyancsak erős vihar volt!

Krónika.

— A közelgő szünidő alkalmából azon előfizetőinket, kik az i-kolai év bevégezése után vagy hazamennek, vagy tartózkodási helyöket megváltoztatják, arra figyelmeztetjük, hogy *új lakhelyöket, az utolsó póstával együtt*, idejekorán jelentsék be a „Kis Vasárnapi Ujság“ kiadóhivatalánál (egyetem-utca 4. sz.), miszerint lapjuk pontos szétküldése iránt kellőleg intézkedni lehessen.

† Siaguna, a magyarországi és erdélyi gör. keleti egyház első metropolitája, szombaton N.-Szebenben meghalt. Már hosszú idő óta gyöngékedett, úgy hogy halálhíre nem volt váratlan övéi előtt. Nagy népszerűsége volt mint kitűnt 1871. szept. 3-án, mikor N.-Szebenben ünnepélyesen és a rokonszenv számos nyilvánulása közt ünnepelték meg egyháznagyi pályájának 25-ik évfordulóját.

— Roppant vihar dult vasárnap Bécsben. Háromszor tört ki, mindig nagyobb erővel. Mintha dézsával öntötték volna az esőt, az utcák rohanó folyomokká váltak. A esatornák megdagadtak. A legnagyobb szerű felhőszakadás volt az, mely beömlött a boltokba, földszinti lakásokba; a bérkosikat felemelte s úgy sodorta odább, míg valamely szögleten fennakadhattak. A Prater valóságos Amazon-folyóvá változott, mintha csak a Duna csapott volna ki medréből. A pinczelakások megteltek vízzel, az emberek a végítélet napját vélték közelegni. Egy kerítésen belül három nap óta fáradoztak egy léghajó gömbének megtöltésén, Vasárnap kellett volna vele megtenni az első próbautazást. De a vihar közelgett s ide-oda kezdte csavargatni az óriási gömböt. Valamennyi munkás, a ki körötte dolgozott, megfeszíté erejét, hogy kötelét és erős horgonyait el ne szakgathassa. Száznál több ember kapaszkodott belé s czölöpökhöz erősíték köteleit. De mindhiába. Két-három erős lökés fölemelte a léggolyót, mely egyszerre kitépte gyökereit a földből. Még egy munkás ült a hajóban, kiabáltak reá, hogy ugorjék ki, még csak egy pillanat s minden késő. De e pillanatban a munkás kiugrott, s ugyanakkor egy erős lökés felkapta a gömböt, fölemelte a köteleket tartó száz ember karjait, kik azokat még idejekorán eleresztették s azzal a gömb, mint egy pehely, hirtelen fölrepült, magával ragadva a köteleket, horgonyokat, hajót, oly gyorsasággal, hogy alig volt szemmel kísérhető.

Ég zsugori. Kerecsenyben egy földmives felakasztotta magát, mert — nem tudott megélni. A leltározás alkalmával kitűnt, hogy az éhenhalástól félt öngyilkos államkötvényekben, adólevelekben, ingó és ingatlan vagyontan mintegy 15000 frtot hagyott hátra. A fősvény egész életében bockorban járt, — élleme ecetes leves és kemény tojás volt.

A nagyvilágból

Földrengés. Mult hó 29-én reggel erős földrengés ijeszté meg az olasz félsziget lakosait. Goneglianóban bedőlt a templom és 38 embert öszszeszezűzött; Vittorio környékén több ház összeomlott; romjaik alá temetve 14 embert, míg számosan súlyos sérüléseket szenvedtek. E földrengést, mely mindenféle nagy károkat okozott az épületekben, Rómában, Veronában s Triesztben is érezték.

A perzsa sah vagyis uralkodó jelenleg Európában inulat. Először Angolországot látogatta meg, s fölöttébb el van ragadtatva a fogadtatás által, melyben őt Anglia részesíté. Már elindulásakor tudakozódott Anglia nagyságának okai felől, de most úgy találta, hogy Anglia sokkal nagyobb mint híre. Különösen tetszett neki az „Évastation“ nevű hadi pánczélos gőzös, s az angol nép, mely látására elébe ment. A sah három órát ír naponta könyvébe, azon benyomásokat örökitve meg, miket rá Európa, de különösen Anglia tettek. Visszaemlékezve a nagy éhségre, mely nemrég országában pusztított, érdeklél kérdezősködik, hogy miként táplálják London négy millió lakosságát, s miként látják el lakással. A sah legközelebb sajnálatát fejezé ki az amerikai követ előtt, hogy a nagy távolság miatt Amerikában nem tehet látogatást, egyszersmind egy barátságos iratot intézett az Egyesült-Allamok elnökéhez. Itt megemlítjük, hogy a belga lapok egy különös dologról írnak, mely hogy mennyiben lehet igaz, azt az idő fogja megmutatni. Ugyanis a persa sah szemlélje lévén Spa városban az urnapi egyházi menetnek, meglátogatá Brüsszelben a katolikusok főbb templomait is s oly áhitattal telt el a katolicismus iránt, hogy épen nem lehetne csodálni, ha valamelyik szép nap hátat fordítana a koránnak és mohamedánismusnak s aztán megkereszteltetné magát. Sőt kijelentette volna, miszerint nem lehetetlen, hogy Rómába megy s a pápa lábai elé borul, — s ha mégis az ellenkezőre határozná el magát, oka egyedül a nagy hőségtől való félelem lesz.

Talányok.

- 1) — **Lukaacs Bélatól.** —
7. 8. 9. 7. 1. 5. Kezed imára kulcsolod,
Ha megható hangját hallod. —
1. 5. 3. Ettől virít, ettől hervad a virág,
6. 2. Sok ember megéhezik, ha ezt nem vág.
5. 3. 2. Minden gyermeknek van ilyen.
3. 7. 4. Nyáron vagyunk csak bővíben. —
7. 8. 4. Ezzel diszes csak az ember. —
4. 7. 6. 6. Itt mindenki jó dohányt nyer. —
1. 5. 3. 4. 2. Nem nézhet ám szabad szemed.
1—10. Virág, s hasznos, ha termeszted.

2) — **Majoros Elemér-, Honka- és Bellától.** —

Az első két tagom
Pörökben szerepel,
Végsőmet pedig az
Ólakban leled fel;
Az egész magad vagy.
Csak szorgalmatos légy,
Szüleid s tanítód
Ellen semmit ne tégy.

— **Labbanz Györgytől.** —

3) | 4)
ttttttttt | M 1 S
ttttttttt |

5) — **Bogdánfy Lajostól.** —

Nagyon hasznos fűszer a 6. 2.
Huszár kedves állatja a 3. 4.
Eső után lesz a földön 6. 8. 9.
Háborubant menhely nyujt a 7. 8. 9.
Jól kifözve vörös lesz a 9. 8. 1.
Liszt hordásra alkalmas a 5. 6. 8. 1.
Miveletlen nép még az 4. 9. 2. 6. 5.
Gyermeket nem szeretik, ha 9. 2. 6. 5.
Varga kezében csillog az 8. 9.
Ajtó mit ér, hogyha nincsen 5. 8. 9. 2. —
A földmives, hogyha ásott, magot 6. 5. 4. 9.
Főnek egyik kiálló része az 2. 9. 9. —
Téli estén handallónál perg az 4. 9. 6. 2. —
Viztartásra alkalmas a cserép — 1. 2. 9. 6. 4.
Ha ér, elszororit minket a 1. 8. 9.
Kis országnak fővárosa 1—9.

6) | 7)
— **Kinizsy Zsuzsától.** — | — **B. Starnfeld B.-tól.** —
t | t | t | 1/2
2 | 2 | 2 | **E** | **L**
t | t | t |
2 | 2 | 2 |

Megfejtési batáridó **július hó 20-dika.**

TARTALOM.

„És mégis eljött!“ Igaz történet. — Otthonn. (Vers).
— Drága fejkötő. (Képpel). — A bivalyos (Képpel). —
Nem-oda és Nem-olyan. Finn mese. — Tüzi vadászat Amerikában. (Képpel). — Utazás a jeges-tengeren. (Képpel).
— Keletindiai imagép. (Képpel). — Kis köszöntő. Anyám nevenapján. — Adomák. (Két képpel.) — Krónika. —
A nagyvilágból. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság“ szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**